

Mama so skrbno hodili gledat, kdaj se bo Jožek zbudil.

»Zakaj si pa kadil,« ga vprašajo, ko izpregleda.

»Mislil sem, da je to dobro, ker imajo tudi ded vedno vivček v ustih,« se opravičuje Jožek.

»Poglej, v kako nesrečo bi bil kmalu pripravil sebe in nas in celo vas. Zgorel bi bil lahko ti; in kdo vé še, koliko premoženja. Ali bodeš še kadil?«

Jožek se hitro spomni, kako neprijetno se mu je vrtelo po glavi, ko je vlekel dim iz vivčka, zato odgovori prav odločno:

»Čisto res — nikoli več!«

Fr. Žužek:

V žarkih upanja.

*Pa po dolgem času
zopet se je solnce prismejalo,
zasnežena polja
z zlatimi demanti posejalo.*

*In ves dan se smeje
pa k zatonu vozi se počasi,
kot da trdno upa:
bližajo se nam le boljši časi.*

*Ej, jaz tudi upam
in sem dobre, razigrane volje,
da ves dan bi vriskal
čez to belo, neizmerno polje.*

